

Sygn. akt II KK 256/17

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 października 2017 r.,

sprawy **R.K.M.**

skazanego z art. 178 a § 1 i 4 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 8 marca 2017 r., sygn. akt IX Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 19 września 2016 r.,
sygn. akt IV K (...),

p o s t a n o w i ł:

I. oddalić kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną;

II. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;

III. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł.R., Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote 80/100), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego.

UZASADNIENIE

R.K.M. został oskarżony o to, że w dniu 17 września 2015 r. w Ł. na ul. K. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o Ruchu Drogowym /Dz. U. nr 98 poz. 62 z późn. zm./ w ten sposób, że kierował samochodem mechanicznym marki

C. o nr rej. (...) na drodze publicznej będąc w stanie nietrzeźwości I badanie: 0.89 mg/l. II badanie: 0.82 mg/l. III badanie 0.75 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości, tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k.

Wyrokiem z dnia 19 września 2016 r.. w sprawie IV K (...) Sąd Rejonowy w W. , IV Wydział Karny oskarżonego R.K.M. w ramach zarzucanego mu czynu uznał za winnego tego. że w dniu 17 września 2015 r. w Ł., na ul. K. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierował samochodem mechanicznym marki C. o nr rej. (...) na drodze publicznej będąc w stanie nietrzeźwości i badanie: 0.89 mg/l, II badanie: 0.82 mg/l. III badanie 0.75 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 3 stycznia 2012 roku, sygnatura akt IV K (...), czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. skazał go na karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego R.K.M. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio. Na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego R.K.M. obowiązek zapłaty świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 10.000 złotych.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez oskarżonego i jego obrońcę Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 8 marca 2017 r., sygn. akt IX K (...) zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego zarzucając mu:

1. rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nienależytym rozważeniu zarzutu apelacji obrońcy Skazanego dotyczącego obrazy art. 6 k.p.k.;

2. rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ

na treść orzeczenia, tj. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nienależytym rozważeniu zarzutu apelacji obrońcy Skazanego dotyczącego obrazy art. 167 k.p.k., art. 193 § 1 k.p.k. oraz art. 202 § 1 i 5 k.p.k.;

3. rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nienależytym rozważeniu zarzutu apelacji obrońcy skazanego oraz apelacji skazanego dotyczącego rażącej niewspółmierności kary wymierzonej skazanemu.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej w W. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja okazała się bezzasadna – i to w stopniu oczywistym, o którym mowa w art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie zauważyć należy, że sformułowane w kasacji zarzuty, mimo powołania w nich art. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., w istocie są powieleniem zarzutów zawartych w apelacji obrońcy skazanego wniesionej od wyroku Sądu Rejonowego w W.. Podniesienie analogicznych zarzutów w postępowaniu kasacyjnym prowadzi do wniosku, że zarzuty te w rzeczywistości skierowane są przeciwko wyrokowi sądu pierwszej instancji, gdy tymczasem stronie kasacja przysługuje od wyroku sądu odwoławczego. Próba zaskarżenia kasacją, również wyroku sądu pierwszej instancji, stanowi przekroczenie granic określonych w art. 519 k.p.k., które ustawodawca określił w odniesieniu do tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Zabieg tego rodzaju, mający na celu powtórzenie zwykłej kontroli odwoławczej na etapie postępowania kasacyjnego i zmierzający do przekształcenia tego etapu w trzecią instancję, nie może być skuteczny.

W tym kontekście wskazać należy, że powielenie w kasacji argumentacji przedstawionej wcześniej w zwykłym środku odwoławczym może być skuteczne jedynie wówczas, gdy Sąd odwoławczy nie rozpoznał należycie wszystkich

zarzutów i nie odniósł się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia zgodnie z dyspozycją art. 457 § 3 k.p.k. Taka sytuacja nie miała jednakże miejsca w rozpoznawanej sprawie. Sąd Okręgowy w W. uzasadnił swoje rozstrzygnięcie w sposób odpowiadający wymogom ustawy. Przeprowadził kontrolę instancyjną zaskarżonego apelacją orzeczenia w sposób wszechstronny i prawidłowy, dokonał ponownej analizy materiału dowodowego sprawy w zakresie podniesionego przez obrońcę zarzutu naruszenia art. 78 § 1, 1a k.p.k., art. 353 § 5 k.p.k., art. 167 k.p.k., art. 193 k.p.k. oraz art. 201 k.p.k., a także należytej oceny wszystkich zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego oraz poprawnie pod względem logicznym, bez sprzeczności i niekonsekwencji przedstawił swój tok rozumowania.

Uzasadnienie wyroku Sądu odwoławczego wskazuje powody wydanego rozstrzygnięcia oraz argumentację wyjaśniającą w sposób logiczny i rzeczowy, dlaczego nie podzielono zarzutów i wniosków zawartych w apelacji obrońcy. Podkreślić także należy, że o naruszeniu przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić jedynie wówczas, gdy sąd odwoławczy w ogóle nie ustosunkuje się do określonego zarzutu wskazanego w apelacji (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2013r., II KK 127/12, Prok.i Pr.-wkł. 2013/5/19, LEX nr 1277698). W rozpoznawanej sprawie taka sytuacja nie zaistniała.

Tym samym uznać należy, iż obrońca, stawiając zarzuty naruszenia wskazanych wyżej przepisów prawa procesowego, polegającego na faktycznym braku rozważenia zarzutów apelacyjnych, podnosi zarzuty zawarte w zwykłym środku odwoławczym, celem wywołania ponownej, dublującej kontroli orzeczenia Sądu pierwszej instancji przez Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym, co jest zabiegiem niedopuszczalnym na gruncie obowiązujących norm prawnych.

Odnosząc się do zarzutu z punktu pierwszego kasacji, dotyczącego naruszenia prawa do obrony, wskazać należy, co też zresztą podkreślił Sąd odwoławczy w pisemnym uzasadnieniu, że przepis art. 353 § 5 k.p.k. normujący kwestie terminu do złożenia wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu jednoznacznie wskazuje, że winien on być złożony w terminie 7 dni od dnia doręczenia oskarżonemu wezwania lub zawiadomienia o terminie rozprawy. Skutkiem niedotrzymania przez oskarżonego tego terminu jest pozostawienie takiego wniosku bez rozpoznania. Jedynym odstępstwem od tej reguły jest

natomiast sytuacja, w której wniosek takowy nie powodowałby konieczności zmiany terminu rozprawy lub posiedzenia. Z akt niniejszej sprawy bezspornie wynika, że uwzględnienie wniosku oskarżonego złożonego na rozprawie w dniu 19 września 2016 r. spowodowałoby jej odroczenie, co też słusznie zauważył Sąd meriti w postanowieniu, którym wniosek ten pozostawiono bez rozpoznania (k. 105, t. I).

Chybiony jest także zarzut naruszenia art. 167 k.p.k., art. 193 § 1 k.p.k. oraz art. 202 § 1 i 5 k.p.k. z punktu drugiego kasacji, a dotyczący niedopuszczenia z urzędu dowodu z opinii o stanie zdrowia psychicznego skazanego. W tym kontekście nadmienić także należy, że obrońca, nieudolnie zresztą, łączy ten zarzut z naruszeniem prawa do obrony, twierdząc, że konieczność dopuszczenia tego dowodu była wystarczającym powodem do odroczenia rozprawy, a tym samym uwzględnienia wniosku oskarżonego o wyznaczenie obrońcy z urzędu. Powołując się na stan zdrowia psychicznego skazanego obrońca podaje w wątpliwość kwestię winy R. M., który był już karany za przestępstwo podobne i został dwukrotnie zatrzymany - dzień po dniu z wysokim stężeniem alkoholu w wydychanym powietrzu. Skarżący pomija przy tym zupełnie, że w aktach niniejszej sprawy nie ujawniono materiału dowodowego, który potwierdzałby tezę obrońcy. Sam oskarżony wyjaśniał, że jest zdrowy i nie nadużywa alkoholu (k. 16, 38, 105, t. I), natomiast kilku, czy nawet wielokrotne ukaranie za przestępstwa podobne nie może być podstawą faktyczną do stwierdzenia, że w związku z tym zachodzą wątpliwości co do stanu zdrowia.

Oczywiście bezzasadny jest także ostatni z podniesionych w kasacji zarzutów, sformułowany w punkcie trzecim. Uzasadnienie tego zarzutu wskazuje, że skarżący wprost kwestionuje wymiar orzeczonej względem skazanego kary, co na etapie postępowania kasacyjnego, jest zabiegiem niedopuszczalnym.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł jak w postanowieniu.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu Sąd Najwyższy orzekł zgodnie z § 17 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1714). Jednocześnie na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych,

albowiem uznał, że uiszczenie ich było dla zobowiązanego zbyt uciążliwe z uwagi na złą sytuację majątkową skazanego wykazaną przez sąd odwoławczy (s. 8 uzasadnienia SO).

as